

Lepa Anna jutuvõistlus

Anna, "tralla" ja lehmad

Nädal tagasi tähistas Kassari haridusselts Lepa Anna 105. sünniaastapäeva Lepa Anna teemalise jutuvõistlusega.

Esimese võistlustöö avaldas Hiiu Leht eelmise teisipäeva numbris.

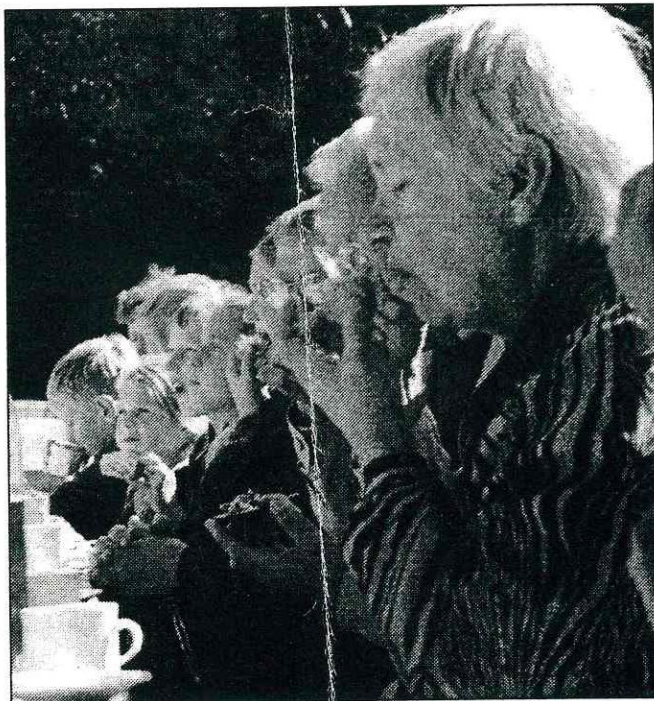
Žürii auhindas Volli Mäe-umbaedi, Ada Heilot, Linda Tikku ja Evi Sadul. Ja mis see auhinnaks muud sai olla kui kuulus Anna "tralla". Aukiri kah, muidugi.

Konkursil osalesid oma töödega ka Merike Niimann ja Taivi Lõhmus.

URMAS LAURI

Lepa Anna mälestuslauas said kõik – nii suured kui ka pisikesed, maitsta kække. Vetsi Tall lubas selle hiidlaste roa meenüüsse võtta.

URMAS LAURI

Kuidas ma Lepa Annal kosjas käisin

Olen sündinud 1949. a Selja haiglas ja oma esimesed eluaastad elanud Kassaris Vahe talus (VESKI). Lepa Anna oli mu suur sõber ja käisin tihti tema juures. Kellel siis oli aega kogu aeg lapse järgi passida ja eks ma üks nihveldis olin ka. Tihti leiti mind ainult tänu koer Murkale, kes kadakate seast rohkem välja paistis.

Ühel hommikul vara, nii kella kuue paiku, kui väljas veel pime, avastati, et poisi voodi tühi. Olin siis alles kahene ja paanika suur.

Pärast tuli välja, et olin läinud koera kaasas lüpsinaiste juurde Rooli lauta, otsinud Anna üles ja näidanud: "Näe kuu!" Ega ma siis palju rohkem rääkida osanudki, aga teistel nalja kui palju, et Kalev käis Annal kosjas.

Teine lugu Annaga oli sedasi, et Anna õel (või kellelgi teisel sugulasel) olid

Anna kodus matused. Ma kartsin üldse ainult kahte asja, need olid mustlased ja "tapamees", Anna venda, kes käis külas loomi tapmas. Võib-olla mind nendega ka hirmutati, et ma kaugele ei läheks. Ei mäleta.

Igal juhul matustele ma kartsin minna, sest "tapamees" oli ju ka seal. Ei tea, kuidas ma selle julguse kokku võtsin, aga lõpuks olin ka kirstu ees, kus kõik kadunuga hüvasti jätsid ja siis tabas mind nii suur üllatus, et üle matusteliste seltskonna hüüdsin: "Anna, Anna ta pole üldse surnud. Tal ju pea otsas!" Eks sõjajärgse lapsena oli mul ettekujutus, et surnu on ikka see, kes on vigastatud ja katki.

Sel samal matusel anti mulle naljaks ka õlut mekkida. Eks ma jäin siis tukkuma ja keegi ei pannud tähele, kuidas ma kodupoole läksin. Kodu jõudsin ma aga

otse läbi kartulipõllu ukerdades ilma oma uhkete traspüksteta.

Kui ajalooline töö juba tuhmuma hakkas, jätkus nalja kohe mitmekümneks aastaks, et Kalev käis Annal korduvalt kosjas, ükskord tuli tagasi isegi püksata.

Kui me Kassarist mandrile kolisime, lubasin linnas Annale kindlasti kadakaküttega auto meisterdada, sest tema diivaniotsa rull oli minu poolt üsna viledaks sõidetud.

Lubadused jäid lubadusteks. 1972 olin juba värske naisemees ja läksin naist ka Annale näitama. Ühtlasi pakkusin talle kadakaküttega auto asemel oma uhke Zapikuga sõitu. Anna puikles vastu ja sõit jäi ära. Arvas, et on siiani ilma sääsete asjadeta hakkama saanud, saab edaspidi ka.

Venna mälestuste põhjal
LINDA TIKK

Läksime Anna juurde korterisse 1959. aastal, mina, Heino ja Andres. Anna ise kutsus, et mis te seal Roolil vahite, Maali ei tee teile süüa ka mitte. Ma lasen Maunusel lamba ära tappa ja õhtuks on praad.

Oligi praad ja ega see lammas viimaseks jäänud. Suvel aitasime Annal heina teha. Heinol oli akordion ja kui ta sellele hääled sisse lõi, siis tantsisin Annaga, ta oli oma aastatele vaatamata väga kergejalgne.

Kord kutsus Andres Kassari kõige ilusama tüdruku kohtamisele. Andres tuli kohtamiselt purupurjus ja ise nutab, tüdruk ei tulnud. Anna lohutas, et pole midagi, see polnudki suurem asi tüdruk, otsime sulle hulga parema. Tegelikult oli see tüdruk vägagi asi, nii asi, et ei vaevunud Andrese suguse tattninaga kohtama tulema. Leidiski Andres endale hiljem teise, kas ise või Anna abiga, pole teada.

Vaatamata oma vanusele, Anna oli siis juba 65-aastane, käis ta ikka veel kolhoosis lehma lüpsmas, lisaks veel oma lehm, lambad, siga, kanad.

Kord lagunes lehmadel sööde, Anna läks kontorisse, et remondimees saadetakse. Ei ole zootehnikut, ei esimeest, ei brigadiri. Anna ütles: "Et mu süda sai nii täis, et karjusin, siin peaks tule otsa panema, siis näeb kui palju teid siit välja jookseb." Tuli koju, võttis kirve ja läks ise söötmeid remontima.

Teine kord tuleb Anna, hiigla suur muhk otsa ees, äi see pole midagi, oleks te zootehnikut näinud, see oli üleni sinine. Lehm oli haige ja hakkas enne surma suure valuga maratsema. Lugu juhtus karjamaal ja varjuda polnud kuhugi. /.../

Anna oli väga agar sünnipäevi pidama, nii enda kui

Lepa Anna.
H.MIKIVER

meie omi. Pani aga "tralla" (leivaõlu) pudeli hakkama, lambapraad ahju ja pidu võis alata. Külalised olid alati noored inimesed, Anna jutu järgi pidid vanad inimesed olema inetud ja igavad, äi mina taha neid näha. Noored on ilusad ja lõbusad, lust vaadata.

Kui Kassaris oli näärrikarneval, siis Anna läks sinna alati maskeeritult ja aitas ühtlasi noortel inimestel karnevali kostüüme teha.

Üks kunstnik kinkis Annale kord maali, pani seinale ja küsis, noh, kuidas on, kas sobib? Anna takseeris tükki aega ja pahvatas siis õnnelikult: "Korat, see siga sünnib siia küll!"

Kord juhtus meil õnnetus, "tralla" pudel purunes ja hüva kraam, mis pidi olema naistepäevaks mõeldud, voolas põrandalaudade vahelt alla. Et see pudel oli just Anna magamistoas, siis järg-

misel hommikul tuli Anna lauluga, mis nüüd viga, saab iga päev purjus olla — tuba haises mis kole.

Kord kuulsin laudas, kuidas Anna paigalpäsimatut lehma ähvardas: "Ma lõõn su maha ja jätan su maha."

Krutskeid oli Annal palju. Jõululaupäeval laudas pakkusid naised üksteisele jõulukupiseid, ühel paremad kui teisel. Anna võttis salaja lehmade maisikoogi hunnikust mõne ja ütles: "neh, need on minu omad."

Mari proovis ja ütles: "Vehe sukkurt, vehe sukkurt."

Eks iga inimese elust või kirjutada romaani, ainult mõnel tuleb see huvitavam, teisel igavam. Aga Annal tuleks kindlasti kõige huvitavam.

"Lepa Annast üldse",
Artemi Heilo
mälestuse järgi
ADA HEILO